Ήταν χαρά της ζωής. Αναμφίβολα. Είτε σκέτα, είτε δίκην σάντουιτς με μια γερή δόση βουτύρου ανάμεσα, είτε βουλιμικά καλυμμένα με πλούσιο στρώ μα μαρμελάδας ή ακόμα βουτηγμένα στο φρέσκο γάλα μέχρι να παπαριάσει με το σωστό τρόπο. Ούτε νιανιά, μήτε απότιγο. Διότι και το παπάριασμα έχει την τέχνη του, κι όπως πολλά πράγματα, λίγα δευτερόλεπτα χρόνου, ή ελάχιστα εκατοστά μήκους, χωρίζουν το τέλειο από την αποτυχία.

Δεν ήταν κάτι εξεζητημένο. Μαζικά παραγόμενο προϊόν, ελκυστικό, προσιτό οικονομικά, συνόδεψε, συνοδεύει γενιές και γενιές. Με τρόπο γλυκό, απλό, καθημερινό. Μια όμορφη συντροφιά. Είχε και αντίστοιχο όμορφο, εύηχο, ευχάριστο όνομα: Μιράντα

Τι άλλο έχουμε σε Μιράντα; Τα διαβόητα Miranda rights που εμείς οι Βαλκάνιοι μάθαμε από τις Χολυγουντιανές παραγωγές. Κατοχυρώθηκε στο αμερικανικό δίκαιο το ‘66 μετά την απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου, η οποία διαπίστωσε ότι τα δικαιώματα του Ernesto Arturo Miranda είχαν παραβιαστεί κατά τη σύλληψή και τη δίκη του. Ο Ερνέστος Αρθούρος δεν μπορεί να θεωρηθεί υπόδειγμα πολίτη, καθώς καταδικάστηκε για ένοπλη ληστεία, απαγωγή, και βιασμό νεαρής γυναίκας με διανοητική αναπηρία.

Καθώς όμως η ομολογία του είχε προέλθει με αμφιλεγόμενο τρόπο, θεσπίστηκαν από την Αμερικάνικη δικαιοσύνη τα Miranda rights, σύμφωνα με τα οποία, ανάμεσα σε άλλα, την ώρα της σύλληψης ο αστυνομικός είναι υποχρεωμένος να πει το ποίημα που ακούμε στο σινεμά: *«You have the right to remain silent…»*, *«…έχεις το δικαίωμα να μείνεις σιωπηλός, και ότι πείς μπορεί να χρησιμοποιηθεί εις βάρος σου»*
κλπ. κλπ.

Για την ιστορία, κάποια στιγμή ο E.A. Miranda αποφυλακίστηκε υπό όρους, τους παραβίασε αρκετές φορές, επέστρεψε στα σωφρονιστικά ιδρύματα, μα τελικά έχασε τη ζωή του, στα 34 σε καυγά σε μπαρ στο Φοίνιξ της Αριζόνα, θύμα μαχαιρώματος. Κι όμως, ο βαθιά παραβατικός αυτός πολίτης, προσέφερε σε χιλιάδες χιλιάδων συλληφθέντες στας Η.Π.Α.

την προοποτική μιας δικαιότερης συμπεριφοράς. Οι δε εκπρόσωποι του νόμου, στην άλλη άκρη του Ατλαντικού εκπόνησαν ρήμα και λέγοντας Mirandize, εννοούν να διαβαστούν τα δικαιώματα στον συλληφθέντα.

Μιράντα όμως έχει και ο Σαιξπήρος. Στην «Τρικυμία» του, είναι η θυγάτηρ του Πρόσπερου. Αλλά ούτε το ηλιακό μας σύστημα στερείται από Μιράντα, καθώς ο πέμπτος μεγαλύτερος φυσικός δορυφόρος του πλανήτη Ουρανού, έτσι ονομάστηκε. Ανακαλύφθηκε, μόλις τον Φεβρουάριο του ’48, από τον Γκέραρντ Κάιπερ.

Προ ημερών δε, για την ακρίβεια στας 25 Ιουνίου, πάνω στην προεκλογική φούρια, Μιράντα εμφανίστηκε στην εφημερίδα «Καθημερινή» και μάλιστα ως μέλος του επιστημονικού συμβουλίου του Κέντρου Φιλελεύθερων Μελετών (ΚΕΦΙΜ), προσωπικότητα με σπουδές και πλούσιο βιογραφικό, κατά πως διαβάζουμε.

Πλην όμως, εγκατέλειψε την ειδικότητά της, στράφηκε στη λογοτεχνία και συνέγραψε μια άλλη εκδοχή του μύθου του Αισώπου περί του μέρμηγκα και του τζίτζικα. Η προσπάθεια δεδομένη, μολοντούτο το αποτέλεσμα τους αδικεί όλους. Το τζίτζικα, τον μέρμηγκα, τον Αίσωπο και την συγγραφέα. Είναι περίεργο για επιστήμονα του κύρους της, να βηματίσει με τόσο σθένος και τέτοια ελευθεριότητα στα αγεωγράφητα εδάφη του παραμυθιού.

Είναι επίσης αδικαιολόγητο για θετικιστή ενεργό πολίτη, να μετέχει, τη σήμερον ημέρα, τόσων και τέτοιων διχαστικών λόγων, να κρατά ζωντανό το Εμφυλιακό κλίμα και να τροφοδοτεί με τόσο εύφλεκτα καύσιμα το καζάνι του μίσους. Οι πολιτικές των Νικολάου Μοσχουντή, Κωνσταντίνου Ρέντη, Ιωάννου Λαδά και πολλών λοιπών άλλων είναι πλέον απολύτως ντεμοντέ, έστω και πασπαλισμένες με το επιστημονικό εσάνς μιας τεχνοκράτισας, αλλά κυρίως αχρείαστες ασφαλώς και αρνητικές για την παράταξή της και φυσικά για τον τόπο.

Έτσι, μετά από τόση πίκρα, ύστερα από τέτοιο σφόδρα άστοχο και απρεπές κείμενο, μια παραδοσιακή Μιράντα παρασημοφορεμένη από υπερβολική μαρμελάδα θα μας γλυκάνει αρκετά, από την βαναυσότητα της παραποίησης του Αισώπου.